

Arrest

nr. 182 547 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2016 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LIEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 25 september 2014 en op 23 maart 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 5 september 2016, met kennisgeving op 6 september 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naam: S.

Voorna(a)m(en): D. K.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 10.05.1969 Geboorteplaats: Accra

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie “De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd: Arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij Dilito BVBA te Sint-Martens-Latem dd 22/08/2016. Loonfiches van deze tewerkstelling over een periode van augustus, december 2014, januari 2015 tot oktober 2015 en van januari 2016 tot mei 2016.

Rekeningguttreksel van de betaling van het loon op 7/01/2016

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Zij beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk loonfiches en rekeningguttreksel waaruit blijkt dat hij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (arrest RvS 232.612 van 20/10/2015).

In een dergelijk geval dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 de behoeftenanalyse te worden gemaakt. Overwegende dat de huur van de woning reeds 550 euro bedraagt en dit reeds meer is dan de helft van het gemiddelde inkomen van de referentiepersoon en overwegende dat betrokkenen hebben nagelaten aan te tonen wel degelijk alle vaste en variabele kosten te kunnen betalen aan de hand van het bedrag dat na aftrek van de huur nog overschiet, kan het huidige inkomen van de referentiepersoon niet als voldoende worden aanvaard om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Het is wel degelijk redelijk de bewijslast dienaangaande bij betrokkene te leggen, immers de aanvraag van 25.09.2014 werd reeds eerder omwille van ontoereikende bestaansmiddelen geweigerd. Alhoewel deze beslissing werd geannuleerd door de Raad, was betrokkene bij de aanvraag van 7.03.2016 dus wel degelijk op de hoogte van de noodzaak extra informatie te verschaffen betreffende het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon opdat we daar rekening zouden kunnen mee houden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij gebrek aan deze concrete gegevens kan er niet automatisch van worden uitgegaan dan minder dan de helft van betrokkenes maandloon volstaat om alle andere vaste en variabele kosten te vereffenen. Voor dit koppel van twee volwassenen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast, gezien de huurlast, echt wel het minimum dat ter beschikking dient te zijn alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel

het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in samenlezing met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Een onderdeel van het middel stelt:

“(…)

2. De in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich om bovenstaande redenen is se al niet opdrong nu er sprake was van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die hoger waren dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

3. Die behoefteanalyse dan slechts op nuttige wijze kon worden doorgevoerd, voor zover er duidelijkheid bestond omtrent de actuele bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikte en voor zover vaststond dat het stabiele en regelmatige bestaansmiddelen betrof, die evenwel lager waren dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. Dat het dan aan de minister of zijn gemachtigde behoorde zich alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, te doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Dat door de verweerder alvast niet werd gehandeld overeenkomstig de bepalingen van art. 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet nu zij zich geen enkel bijkomend document deed overleggen, noch door de verzoeker, noch door de Belgische overheid.

Een en ander wringt des te meer nu de verzoeker en zijn echtgenote concrete inspanningen hebben geleverd om aan te tonen dat de inkomsten ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen volstonden om te voorzien in de behoeften van het gezin.

4. Verzoeker maakt in casu dus aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet tot zijn beoordeling is gekomen.”

2.2. De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feiteenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de verwerende partij dient rekening te houden met alle overgelegde dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de referentiepersoon over inkomsten beschikt.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien

zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon het volgende gesteld: *"Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Zij beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.*

Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk loonfiches en rekeninguittreksel waaruit blijkt dat hij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen."

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de behoefteanalyse deels is verricht, enkel op basis van de inkomsten van de referentiepersoon en dat de bestreden beslissing stelt dat bij gebreke aan meer concrete gegevens er niet automatisch kan vanuit gegaan worden dat minder dan de helft van "betrokkens maandloon volstaat om alle andere vaste en variabele kosten te vereffenen". Voorts houdt de bestreden beslissing er rekening mee dat de huurlast 550 euro bedraagt wat meer dan de helft is van het gemiddelde inkomen van de referentiepersoon. De bestreden beslissing stelt: *"Overwegende dat de huur van de woning reeds 550 euro bedraagt en dit reeds meer is dan de helft van het gemiddelde inkomen van de referentiepersoon en overwegende dat betrokkenen hebben nagelaten aan te tonen wel degelijk alle vaste en variabele kosten te kunnen betalen aan de hand van het bedrag dat na aftrek van de huur nog overschiet, kan het huidige inkomen van de referentiepersoon niet als voldoende worden aanvaard om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Het is wel degelijk redelijk de bewijslast dienaangaande bij betrokkene te leggen, immers de aanvraag van 25.09.2014 werd reeds eerder omwille van ontoereikende bestaansmiddelen geweigerd. Alhoewel deze beslissing werd geannuleerd door de Raad, was betrokkene bij de aanvraag van 7.03.2016 dus wel degelijk op de hoogte van de noodzaak extra informatie te verschaffen betreffende het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon opdat we daar rekening zouden kunnen mee houden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij gebrek aan deze concrete gegevens kan er niet automatisch van worden uitgegaan dan minder dan de helft van betrokkens maandloon volstaat om alle andere vaste en variabele kosten te vereffenen. Voor dit koppel van twee volwassenen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast, gezien de huurlast, echt wel het minimum dat ter beschikking dient te zijn alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan."*

Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Vooreerst wordt er geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf terwijl artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoekende partij die ook werkt. Blijkens de overgelegde stukken in het administratief dossier heeft de verzoekende partij een maandloon van 785,85 euro voor de maand april 2016 en 889,48 euro voor de maand mei 2016.

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond. Indien de verwerende partij meent over niet voldoende gegevens te beschikken blijkt uit deze bepaling dat op haar een onderzoeksplicht rust en zij desgevallend bescheiden dient op te vragen, wat in casu niet is gebeurd.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten geven aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd en aldus zonder terdege een behoefteanalyse te hebben verricht. Als gevolg van de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing valt de verzoekende partij ook terug op een situatie waarin zij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake zijn aanvraag gezinshereniging, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede bestreden beslissing.

Het gestelde ter terechtzitting, namelijk dat de verzoekende partij op 20 september 2016 een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN